

Lidská existence budila vždy zvědavost myslitelů, avšak až ve 20. století se jí začala filosofie důsledně a cíleně věnovat. Zajímají nás proto autoři, které pro potřebu této práce souhrnně řadíme do skupiny autorů „zabývajících se lidskou existencí“ (Franz Kafka, Martin Heidegger, Jean-Paul Sartre, Albert Camus). Na základě analýzy jejich pojetí lidské existence odkryjeme různé způsoby pobývání na světě, které se zdají být spojeny s absurditou a odcizením. Z vypořádání se s nesmyslností existence dospějeme k možným způsobům autentického prožívání a ke spolubytí. Postupně nám vyplyne, že zásadní snahou současného člověka by v heideggerovském smyslu měla být především starost o vlastní bytí. Naše obstarávání tak směřuje k participaci na celku bytí, jehož jsme součástí. Ve spolubytí s druhými a se světem prožíváme autentickou existenci a dotýkáme se celku bytí. Pokud porozumíme celku, už nikdy nepocítíme strach z „cizosti“ světa, protože je naším domovem, a nezažijeme „odcizení se“ druhým, jelikož jsme tu v našem spolusvětě všichni pohromadě ve spolubytí.